

Ze kwamen thuis. — Wat hebben we vandaag bij de thee, Amy? Breng alles in de zijkamer, wil je?

Lilly vroeg verlof op den divan te gaan liggen; ze schikte de kussens met kleine, vlugge gebaren. — Weet u nog, dat u het vroeger verboodt?

— Toen je een schoolmeisje was, ja, maar nu zie ik dat je moe bent.

— O, niet zoo heel erg. Ze zuchtte. — Zie zoo, het is pas half zeven, vroeg, hè?

— Een zee van tijd, hoe zullen we die gebruiken?

— U heeft een boek, zei Lilly, daar was u gisteren als een backfisch in verdiept.

Het klonk Ina afwerend; ze verroerde zich niet. — Er zijn boeken, zei ze, die je gretig leest, en toch aldoor met de gedachte: neen, ik wil niet verder, ik zal het dicht slaan en wegleggen.

— En? toch lees je voort?

— Ik ben bang van wel. Zoo gaat het ook met sommige episoden uit je leven, dacht ze, ze sleuren je mee. Nu zocht ze naar woorden om dit zoo goed mogelijk, en toch met een zekere onaandoenlijkheid te zeggen. Maar ze zweeg. Wat wist ze van Lilly? en waarom die wijze lesjes, als een pil toegediend?

Amy kwam met het theeblad,

— Ah, gelei-koekjes, we zullen smullen, zeg.

Lilly richtte zich wat op in de kussens.

Na dien dag gebeurde het vaak dat Ina om zes uur een taxi nam, maar het leek haar dat Lilly zich meer en meer schuil hield. Ze zat alleen tot aan den maaltijd; soms, op de klok kijkend, dacht ze aan Lilly's stem: Zie zoo, het is nog vroeg, hè? en ze zag het versmalde gezichtje, met de groote, donkere oogen, die blonken.

Het voorjaar was mild en overvloedig; Ina onderging het als een troost voor ongekend leed. Ze hield het meest van den wind, die in 't voorbijgaan haar streelde, haar en de duizenden andere menschen, onbewust en ten volle. Een enkele maal liep ze den langen weg naar huis, wilde aan niets denken. Wel was het dan toch, als wachtte Lilly op haar, maar bij iederen stap wist ze: ik kom, ik zal bij je zijn, ik help je als het moet.

Er kwam een avond dat Ina bleef wachten op haar dochttertje, dat uitgegaan was, zonder te zeggen waarheen. Het liep naar middernacht. Ze zat aan de tafel en breide, zonder ophouden pen na pen. Haar onrust wilde ze bedwingen door een uiterlijke kalmte, de kleine gebaren bij haar werk waren zoo gesloten mogelijk, en haar voeten hield ze stil over elkaar geslagen. Ze zag zichzelf in den tuin, dien avond toen Jack met de auto terugkwam, en ze bang was dat iemand de poort zou hebben gesloten. Toen kon ze niet stil zitten — en nu? nu zou ze het misschien